

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/5/2021
Identifikačné číslo spisu: 1315202428
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1315202428.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu AB Rybníčná s. r. o., so sídlom v Bratislave, Rybníčná č. 40, IČO: 34 104 241, proti žalovanému HABEAS CORPUS, spolek, so sídlom v Černém Mostě, Ocelkova č. 643/20, Praha 9, Česká republika, IČO: 70 108 102, zastúpenému hostujúcim euroadvokátom JUDr. Petrom Folprechtom, so sídlom v Prahe, Nádražní č. 344/23, Česká republika, spolupracujúcim s advokátkou JUDr. Želmírou Várjassyovou, so sídlom v Michalovciach, Kpt. Nálepku č. 20, o zaplatenie 1.455,82 € s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/61/2018-245 z 5. decembra 2019, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1 Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. septembra 2016 č. k. 25Cb/63/2015-87 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.455,82 € s príslušenstvom (ktoré špecifikoval vo výroku svojho rozsudku) do troch dní od právoplatnosti rozsudku a súčasne priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania.

2 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 9. februára 2015 domáhal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu 1.455,82 € s príslušenstvom, z titulu neuhradenia splatných faktúr, ktorými žalobca vyúčtoval prenájom nebytových priestorov a služieb s prenájomom spojených na základe uzatvorenej Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 11. februára 2011 (ďalej aj ako „zmluva“). Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca ako prenájomateľ uzatvoril so žalovaným ako nájomcom Zmluvu o nájme nebytových priestorov presne vyšpecifikovaných v čl. II zmluvy, nachádzajúcich sa v administratívnej budove na Rybníčnej č. 40 v Bratislave, ktorá je vo vlastníctve žalobcu. Žalobca v súlade s článkami VI a VII zmluvy vyúčtoval žalovanému nájomné a služby s nájmom spojené, ktoré žalovaný v stanovenej lehote za obdobie február 2011 až september 2012 uhrádzal s omeškáním, alebo neuhradil vôbec, čím mu vznikol záväzok voči žalobcovi vo výške 1.455,82 €. Dňa 4. júla 2012 žalovaný písomne vypovedal dohodnutý nájom

nebytových priestorov, pričom dňa 26. septembra 2012 bol spísaný Protokol o odovzdaní prenajatých priestorov a kľúčov prenajímateľovi v súvislosti s výpoveďou nájmu. Vychádzajúc z uvedeného, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca svoj nárok dostatočným spôsobom preukázal, preto žalobe v časti istiny v plnom rozsahu vyhovel. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s platením svojich peňažných záväzkov, uplatnil si žalobca v súlade s čl. 6 bod 4 zmluvy úroky z omeškania vo výške 0,5% denne z dlžného nájomného. Súd žalobe aj v tejto časti vyhovel, a to s poukazom na ustanovenie § 369 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obchodný zákonník“). O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a žalobcovi, nakoľko bol v konaní ako procesná strana plne úspešný, priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3 Na odvolanie žalovaného rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 4Cob/61/2018-245 z 5. decembra 2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd vec prejednal bez nariadenia pojednávania a po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu, najmä s dôvodmi odvolania žalovaného a vyjadreniami strán sporu dospel k záveru, že odvolaniu je potrebné vyhovieť.

4 Krajský súd v Bratislave vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného uviedol, že jeho námietka ohľadom neúčinného doručovania písomností v prebiehajúcom spore, majúceho za následok znemožnenie adekvátnej obrany odvolateľa (žalovaného), bola právne relevantnou z hľadiska dôvodnosti podaného odvolania. Konštatoval, že žaloba s prílohami a uznesenie boli žalovanému, ktorý je zahraničnou právnickou osobou, doručené fikciou podľa právneho poriadku prijímajúceho štátu, pričom žalovaný si doručovanú zásielku prevzal na adrese jeho sídla uvedenej v spolkovom registri vedenom Mestským súdom v Prahe dňa 25. apríla 2016. Predvolanie na pojednávanie na termín 29. septembra 2016 mu bolo doručené rovnako fikciou na adresu sídla, uvedenú v registri dňa 4. júla 2016. Žalovaný však dôvodne namietal nedoručenie doplnenia žaloby z 27. júla 2016, ktoré žalobca doručil súdu prvej inštancie spolu s listinnými dôkazmi tvoriacimi prílohu podania. Odvolací súd sa v danom smere stotožnil s názorom odvolateľa, že bolo nespochybniteľnou povinnosťou súdu prvej inštancie doručiť rovnopis žalobcom dodatočne predloženého doplnenia žaloby spolu s listinnými dôkazmi žalovanému na vyjadrenie a takým procesným pochybením súdu došlo v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k odňatiu možnosti strane sporu konať pred súdom, čím bolo zasiahnuté do práva žalovaného na spravodlivý proces. Odvolací súd zdôraznil, že zo strany súdu prvej inštancie žalovanému nebola daná možnosť vyjadriť sa k argumentom žalobcu uvedeným v doplnení žaloby z 27. júla 2016, rovnako ani k listinným dôkazom, ktoré žalobca k doplneniu žaloby pripojil. Nakoľko súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku vychádzal aj z dotknutého doplnenia žaloby a k podaniu pripojených listinných dôkazov, procesné pochybenie súdu prvej inštancie, spočívajúce v nedoručení doplnenia žaloby žalovanému na vyjadrenie, predstavuje nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo strane sporu (žalovanému) znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pretože uvedený nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolaním napadnutý rozsudok bolo potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP). Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd konkretizoval, že úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom doručiť žalovanému doplnenie žaloby s prílohami zo dňa 27. júla 2016 a opätovne vec prejednať na pojednávaní (v súlade s ust. § 188 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie je povinný umožniť stranám sporu realizáciu ich procesných práv v zmysle ust. § 185 a nasl. CSP, to znamená, že súd najmä vykoná dokazovanie listinnými dôkazmi v súlade s ust. § 204 CSP, umožní sporovým stranám realizáciu práv v zmysle čl. 9 CSP (oboznámiť sa s vyjadreniami a dôkazmi protistrany a vyjadriť svoje stanovisko), pred vyhlásením rozhodnutia umožní sporovým stranám realizáciu práv aj v zmysle ust. § 182 CSP, osobitne tiež pred rozhodnutím vo veci samej dopytuje strany, či majú alebo nemajú návrhy na doplnenie dokazovania a umožní im vyjadriť sa k prípadným dôkazným návrhom. Tiež vytvorí sporovým stranám možnosť predniesť svoje návrhy na doplnenie dokazovania a na vyjadrenie k dôkazným návrhom, k vykonanému dokazovaniu a k právnej stránke veci. Na dôvažok odvolací súd poznamenal, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a

rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/95/2012 z 23. januára 2013 alebo sp. zn. 6Cdo/248/2012 z 15. apríla 2013). Prípadné rozhodnutie o nevykonaní navrhnutých dôkazov je súd prvej inštancie povinný v rozhodnutí stručne odôvodniť. V rozhodnutí je nevyhnutné vysporiadať sa i s námietkami žalovaného vznesenými v súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu. Odvolací súd záverom dodal, že neprihliadol na návrh žalovaného, aby K. D. J., vyššia súdna úradníčka, bola vylúčená z ďalšieho konania vo veci (§ 59 CSP), nakoľko námietka zaujatosti nespĺňala zákonné náležitosti a žalovaný neodôvodnil, žiadnym spôsobom nekonkretizoval, v čom vidí podozrenie z manipulácie s faktami v prospech žalobcu. Navyiac, v súlade s ust. § 49 ods. 3 CSP, dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

5 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorým sa domáha, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“) napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Ďalej žiadal vysloviť, že Okresný súd Bratislava III je v ďalšom konaní vo veci viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Pripustnosť dovolania žalovaný odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého odvolací súd mu svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace práva sporovej strany v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň namietol, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). K dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 420 písm. f) CSP žalovaný poukázal na ust. § 424 CSP, v zmysle ktorého sa považuje za osobu oprávnenú podať dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu dôvodiť tým, že dotknutým uznesením bol síce zrušený nezákonný rozsudok Okresného súdu Bratislava III, avšak Krajský súd v Bratislave tak rozhodol na podklade nezákonného spôsobu vedenia konania, v rozpore s objektívnou realitou a predloženými dôkazmi. Namietol nesprávnosť záverov odvolacieho súdu vyslovených v rozhodnutí, týkajúcich sa účinného doručenia žaloby, uznesenia súdu prvej inštancie z 22. apríla 2015 a uznesenia z 24. augusta 2015, ako aj predvolania na pojednávanie súdu prvej inštancie. Vyslovené závery odvolacieho súdu, podľa názoru dovolateľa, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a uvedená vada je spôsobilá viesť k rýchlemu a nezákonnému rozhodnutiu vo veci samej, bez ohľadu na to, že žalovanému nebola do dnešného dňa účinne doručená žaloba a súvisiace rozhodnutia súdu prvej inštancie a rovnako ani predvolanie na pojednávanie. Odvolací súd navyše rozhodol bez toho, aby mal k dispozícii rozhodnutie doručujúceho súdu v Českej republike o včas podaných návrhoch žalovaného na určenie neúčinnosti doručenia zmienených písomností. V danej súvislosti dovolateľ namietol aj postup odvolacieho súdu, spočívajúci v nevykonaní navrhnutých dôkazov k rozhodným skutočnostiam, v čom videl rozpor s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a takú nezrovnalosť subsumoval pod dovolaciu námietku v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd pochybil, keď k žalovaným včas navrhnutým dôkazom žiadne dokazovanie nevykonával a rozhodol na neverejnom zasadnutí, čím opäť odňal žalovanému možnosť a právo prezentovať svoje dôkazy na riadnom verejnom pojednávaní a nebyť tak znevýhodnený pred protistranou, ktorá už svoje dôkazy a názory prezentovala pred súdom prvej inštancie, čo žalovanému umožnené nebolo. Uvedeným postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní, práva na riadne a spravodlivé konanie, vrátane práva na riadne dokazovanie, čím mal byť naplnený dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ a zároveň dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolateľ ďalej namietol aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 420 písm. f/ CSP), nakoľko odvolací súd v rozhodnutí neuviedol z akých konkrétnych dôkazov či skutočností vychádzal pri záveroch, že žaloba, súvisiace rozhodnutia súdu prvej inštancie a predvolanie na pojednávanie boli žalovanému riadne doručené. K dovolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP tiež poukázal na pochybenie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, ktoré porušili zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri prezentovaní a vykonávaní dôkazov, keď žalovaného bezdôvodne vylúčili z oboch konaní tým, že v konaní pred súdom prvej inštancie mu bol riadne doručený až rozsudok a teda verejné vypočutie mu bolo odoprené a konanie pred odvolacím súdom prebiehalo neverejne. Nezákonným postupom súdov

oboch inšancií došlo k hrubému porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, všetkých predpisov a judikatúry upravujúcich zásadu spravodlivého súdneho konania. Krajský súd v Bratislave v napadnutom uznesení a v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, z časti ignoroval a z časti nesprávne vyriešil včas podané návrhy žalovaného na preukázanie vadnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Na podporu svojich tvrdení a teda dôvodnosti dovolania, dovolateľ upriamil pozornosť najmä na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, rovnako judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej svoju argumentáciu oprel o judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, v neposlednom rade uviedol podporujúcu judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, Najvyššieho správneho súdu Českej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaný uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ videl pochybenie na strane odvolacieho súdu v tom, že pri preukazovaní podstatných a rozhodných skutočností sa bezdôvodne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Českej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Hoci dovolateľ vo svojich podaniach včas navrhol dôkazy na preukázanie rozhodných a dôležitých skutočností, Krajský súd v Bratislave a rovnako Okresný súd Bratislava III ich bezdôvodne nevykonali a ani nevysvetlili dôvody svojho rozhodnutia. Takým spôsobom došlo k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu a nesprávnym právnym záverom v rozhodnutiach súdov oboch inšancií. Dovolateľ v závere svojho podania žiadal o vylúčenie K. D. J., vyššej súdnej úradníčky, z ďalšieho konania vo veci, a to pre podozrenie s manipuláciou s faktami v prospech žalobcu.

6 K dovolaniu žalovaného nebolo zo strany žalobcu podané písomné vyjadrenie.

7 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ust. § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

8 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

10 Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacím dôvodom viazaný.

11 Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno - iba v prípadoch Civilným sporovým poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a odvolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo 113/2012, sp. zn. 2Cdo 132/2013, sp. zn. 3Cdo 18/2013, sp. zn. 4Cdo 280/2013, sp. zn. 5Cdo 275/2013, sp. zn. 6Cdo 107/2012 a sp. zn. 7Cdo 92/2012).

12 Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, treba na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na výnimky z tejto

zásady. Aj Civilný sporový poriadok so zreteľom na uvedené upravuje podmienky prípustnosti dovolania a prípady, v ktorých možno právoplatné rozhodnutia napadnúť dovolaním, považuje len za výnimku zo zásady jeho záväznosti a nezmeniteľnosti. Právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; na mieste je skôr reštriktívny výklad.

13 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14 Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

15 Podľa ust. 447 písm. c/, dovolací súd odmietne dovolanie ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

16 V zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd zmätočnosti, ktoré sú vymenované v ustanoveniach § 420 písm. a/ až f/ CSP. Základným a spoločným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Pokiaľ je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo, a to bez ohľadu na závažnosť vady, ktorá je namietaná.

17 Žalovaný dovolaním, v ktorom použil dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) napadol uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím súdu vo veci samej. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. V dôsledku zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje.

18 V súvislosti s podaným dovolaním smerujúcim proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré bolo vrátené na ďalšie konanie súdu prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie č. R 19/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ust. § 420 Civilného sporového poriadku“ (k uvedenému porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/103/2017 z 29. novembra 2017, uznesenie sp. zn. 8Cdo/131/2017 zo 16. augusta 2017 a uznesenie sp. zn. 8Cdo/89/2018 z 18. júla 2018).

19 Dovolateľ ďalej založil prípustnosť svojho dovolania na § 421 ods.1 písm. a/ CSP, z ktorého ustanovenia vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo

alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto skúmal prípustnosť dovolania tiež z hľadiska ust. § 421 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že prípustnosť nie je daná, nakoľko dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je rozhodnutím, ktorým sa rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušilo a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, a teda ho nemožno radiť medzi rozhodnutia, ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdzujú alebo menia.

20 Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na uvedené, dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľom namietaným procesným nesprávnostiam.

21 V nadväznosti na uvedené neuniklo pozornosti dovolacieho súdu, že žalovaný napadol mimoriadnym opravným prostriedkom (dovoláním) rozhodnutie odvolacieho súdu a domáhal sa jeho zrušenia (vrátane zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie), pričom z obsahu uznesenia odvolacieho súdu je zrejmé, že súd odvolacím námietkam žalovaného čiastočne vyhovel potom, ako ich uznal za dôvodné, čo viedlo k zrušeniu odvoláním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

22 Najvyšší súd Slovenskej republiky na dôvažok v prejednávanej veci konštatuje, že neprihliadol na návrh žalovaného na vylúčenie vyššej súdnej úradníčky K. D. J. z ďalšieho konania vo veci (§ 59 CSP). V zmysle ust. § 53 ods. 2 CSP, na opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu súd neprihliada, ak už o nich rozhodol nadriadený súd; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Odvolací súd sa odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadril aj k námietke zaujatosti vznesenej žalovaným, ktorá bola formulovaná totožne ako námietka obsiahnutá v dovolaní a poznamenal, že na ňu neprihliadol, keďže nespĺňala zákonné náležitosti námietky zaujatosti. Žalovaný rovnako, ani pri opakovanom vznesení neúplnej námietky zaujatosti, okrem iného neodôvodnil, v čom vidí podozrenie z manipulácie s faktami v prospech žalobcu, preto na ňu dovolací súd v súlade s citovaným ustanovením neprihliadol.

23 V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu žalobcovi v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepri znal (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018).

24 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.